

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN GERARD BROOKE, ESQ.

WAARDE GERARD!

Gij zult misschien verwonderd zijn geweest over het langdurige achterblijven van mijne brieven, maar ik zal er u terstond de reden van verklaren. Tien dagen geleden werd oom, na zoo menig valsch alarm, in ernst ongesteld, zonder eenige de minste vermaning vooraf. Het was na het ontbijt, dat hij van geweldige kramp-trekkingen in de borst en in de maag werd overvallen, zoodat hij gedurende eenige uren in een' zorgelijken, ja zelfs gevaarvollen toestand bleef.

Nu het gevaar over en voorbij is, vond ik er een ge-noegen in, om mij te herinneren hoeveel koddigs er ge-paard ging met omstandigheden, die in dat oogenblik van zulk een' ernstigen aard schenen. De expatient lacht zelf hartelijk mede, zoo dikwijls hij over het on-derwerp spreekt, en vooral over de geneeskundige be-handeling, welke hij zegt dat leerzaam zal zijn voor TRUBY, als hij weder in *Kent* gekomen is.

Het geval is, dat hoezeer ook de wijsgeeren en ge-studeerde lieden van dit land, een despotiek bestuur haten, zij er nogtans veel van houden, om zich zelve

aan de dwingelandij van eenig heerschend denkbeeld te onderwerpen. Vanhier allerlei soort van buitensporigheden. Gelijk MARKHAM zegt, »een Duitscher is niet tevreden zijn stokpaardje op eene gewone wijze te berijden. Hij geeft hetzelfde een dubbel voertje van bovennatuurkundige boonen, springt het op den blooten rug, laat den teugel over zijn nek hangen, legt het zijne aangestokene pijp op den staart, en denkt er niet aan dat hij er op zit, voordat het met hem heenrijdt. Eindelijk komt het paard voor een' hinderpaal; een diepe afgrond stuit zijne vaart. Het durft dien niet overspringen, maar met zijn' meester is het anders. Geen ware Duitscher zal een duit geven om eene sloot, die een' weg heeft aan den overkant: hij keert dus een weinig achteruit, neemt een' loop van eene mijl lang, zwaait zijne armen, waagt den sprong en — komt op zijn hoofd neder.»

Hunne geneesheeren leveren de sprekendste bewijzen van zulk eene overdrevenheid op. Zoo rustte HAHNEMANN, overtuigd van het nut der kleine hoeveelheden, niet, vóórdat hij die tot in het oneindige verminderd had. De heer BOWINKEL van een anderen kant overtuigd, dat de aderlating in sommige gevallen schadelijk is, eindigde met de aderlating geheel en al te verbannen, terwijl de Heer BLUTIGEL, eene straat verder, het tegenovergestelde uiterste voorstaat, en elken ader opent, dien hij met het lancet kan bereiken. Kortom, een Duitscher is er op gesteld om *à la Paganini* op ééne snaar te spelen.

Een dezer geleerde mannen werd in de persoon van Doctor GANSWEIN bij mijn' oom geroepen, en na een

zeer beknopt onderzoek naar de ziekte van zijn patient, verklaarde hij terstond dat het een geval was om volgens de waterkuur behandeld te worden. Hoe die kuur behoorde aangewend te worden, zult gij het best begrijpen uit een gesprek, 't welk tusschen den arts en mijne tante plaats greep. Ik moet u vooraf zeggen, dat mijne tante de zamenspraak in een Fransch begon, zoo als het in CHAUCERS tijd te *Stratford* aan de *Bowe* geleerd werd, maar na den doctor gepijnigd te hebben met eenige uitdrukkingen, zoo als »*Son habit est si plein* daarmede willende zeggen, dat hij zoo volbloedig van *gestel* was, nam zij hare toevlugt liever tot hare moedertaal.

Tante. En wat moet hij eten, Doctor?

De Doctor. Niets. Niet met al.

Tante. En wat moet hij drinken?

De Doctor. Koud water.

Tante. Zoude een voetbad ook goed zijn?

De Doctor. Ja, in koud water.

Tante. En als hij zich eens wat slap gevoelt?

De Doctor. Slap? Wat is dat?

Tante. Een weinig zwak.

De Doctor. Zwak — ha! — Dan moet gij hem besprenkelen met een weinig *kalt wasser*.

Tante. En niets anders?

De Doctor. Ja. — Ik zal u iets voorschrijven. (*Hij schrijft.*) Daar. — Dit papier zult gij zenden naar de Apotheek, in de straat nabij het Rondeel. Uw broeder zal eenige teugen Kitzinger drinken.

Tante. Kitzinger! Wat is dat? Is dat eene soort van wijn?

De Doctor. Wijn? neen. Het is eene soort van koud water.

Tante. Of van de baden?

De Doctor. Ja, ja! — Het zal ook goed zijn dat hij zich bade in koud water. (Tegen mijn' oom.) Sir! hebt gij mijn klein traktaatje gelezen?

Oom, (pijnelyk.) Waarover handelt dat, Doctor?

De Doctor. Over het nut van het koude water. Ik heb bewezen dat het koud water goed is voor al de ziekten van de wereld.

Oom. Hm! Waarvoor — voor het water in het hoofd?

De Doctor. Ja — en voor het water in de borst, en voor het water in de — hoe noemt gij dat — in de onderbuik. Het is goed voor alles. Het koud water zal al de zieken, al de kranke menschen van den aardbodem doen verdwijnen!

Oom, (bij zich zelve.) Ja, dat heeft de zondvloed ook gedaan.

Doctor GANSWEIN had naauwelijks zijn afscheid genomen, of mijn oom riep mij bij zich aan het bed. »FRANK! ik heb voorheen wel hooren spreken van eene natte min, maar nog nooit van een' natten Doctor. Het is al wederom het oude — van het recept dat niets was dan *aqua pompica*. Hij behoeft mij niet weer te komen. Ik zal eerder verdronken zijn dan genezen. Het is anders niet dan water — water — en nog eens water. Ik heb hem niet noodig.»

Zorg gedragen hebbende dat doctor GANSWEIN niet weder bij mijn' oom zoude toegelaten worden, was het noodzakelyk hem een' opvolger te verschaffen, en

op aanraden van onze bankiers, ontbood ik Doctor WOLF, die zich voor een tijdlang te *Koblenz* was komen ophouden. Die keuze nogtans was mijne tante alles behalve smakelijk: twee van hare sterkste vooroordeelen kantten zich tegen een' Doctor, die niet alleen een buitenlander, maar ook een Jood was: zijn naam zelf scheen onheilspellend, en ongelukkiglijk waren bij eene niet zeer innemende physionomie, ook zijne manieren norsch en onvriendelijk. Ik vermoedde dat hij ook zijn eigen stokpaardje had, want eene van zijne eerste vragen aan zijn patient was: of hij wel eens ooit de werking van een slijkbad beproefd had — een middel waarvan gij in Dr. GRANVILLES »Verslag over het Duitsche Spa,» meer kunt vinden. — »Wat is een slijkbad?» vroeg de patient. »Dan gaat gij tot aan uw middel in den modder staan» antwoordde Dr. WOLF! »Als het dat is» hervatte mijn oom, »ja, dan heb ik het op een' morsigen dag wel eens gedaan in de straten van *Londen*, maar dan kan ik niet zeggen, dat ik mij daar ooit wel bij bevonden heb.»

Toen wij in de zijkamer waren wedergekomen, legde de Doctor ons zijn berigt af. »De ongesteldheid van den lijder» zeide hij »kwam voort uit overgroote vermoeienis, de afwijking van zijne gewone levensmanier, het vreemde klimaat, eene ongewone dieet, eene verkoudheid en misschien wel uit gemis van den gewonen duur van zijn' slaap. Bij ondervinding wetende dat die kwalen de reizigers langs den *Rijn* kunnen overvallen, was ik over zijn berigt tevreden, maar mijne tante had er nog niet genoeg van. — »SI!» zeide de Doctor met veelbetekenis zijn' voorstenvinger tegen zijn' neus hou-

dende, en vervolgens trok hij haar met buitengewone geheimzinnige gebaren naar een' hoek van de kamer. »Goede hemel! is mijn broeder in eenig gevaar?» — »Het ziet er gansch niet gunstig met hem uit» antwoordde de Doctor, zeer bedenkelijk zijn hoofd schuddende: »Hoor eens eventjes hier» en hij vestigde zijn donkeren blik op het verbleekte gelaat van tante — »is uw broeder rijk? Heeft hij veel geld?» Ik vreesde dat die vraag in verband zoude staan met de onkosten van eenige zeer dure baden, maar mijne tante zag dezelve donkerder in. »Dat vind ik al eene zeer zonderlinge vraag» zeide zij: »wel, mijn broeder is hetgeen men bij ons te lande een onafhankelijk *gentleman* heet.» — »Goed! — Zeer goed!» hernam Doctor WOLF, en knikte en wenkte en wreef in zijne handen, en zag er regt weltevreden uit. »Hoor dan eens hier» — en hij fluisterde haar digt in het oor in — »terwijl hij zoo erg ziek in zijn bed ligt, moet gij hem bestelen.» (1) »Wat!» riep tante uit met eene stem, dat het door al de hoeken van het vertrek galmde. »Dat gij hem bestelen moet» — herhaalde de Doctor nog duidelijker en opzettelijker — »dat gij zijne kist (2) moet bestelen.» Tante stond als versteend. »Verstaat ge mij dan niet?» vroeg de schrikkelijke Doctor na eene poos. »Ik vrees dat ik u niet dan te wel versta» gaf tante hem ten antwoord, terwijl zij eenige heflige woorden, die bij haar opkwamen scheen te verduwen, ijlings wegsprong en zich in de naaste kamer opsloot. De Doctor keek haar met zijne

(1) *You shall rob him* (moet gij hem *wrijven*).

(2) *His chest* (zijne borst).

glinsterende oogen na, en toen zij hare deur gesloten had, zag hij mij aan: maar voordat ik hem eenige op-
heldering konde geven, nam hij zijn' hoed, maakte eene
diepe buiging voor mij, en zeer hoog zijne schouders
ophalende, alsof hij daarmede te kennen wilde geven:
»O die onverklaarbare Engelschen!» stooft hij de kamer
uit en de trappen af.

Toen hij heengegaan was kon ik mij niet bedwingen
van een' schaterenden lach, dien zelfs tante's wederkomst
niet kon stuiten, toen zij, na een' angstigen blik door
de kamer heen, om verzekerd te zijn dat de verfoeije-
lijken Doctor verdwenen was, zich op eene sophā ne-
derwierp, onder den uitroep van: »Goddank! — FRANK!
FRANK! — Welk een monster! — Hij heet WOLF, maar
hij is ook een wolf. Hebt gij niet gehoord welk voorstel
de ellendeling mij deed?» en daar brak zij uit in een
zoo verdraaid en door hare overdrevene vermoedens
sterk gekleurd verhaal van de zaak, dat ik er naauwe-
lijks ernstig onder kon blijven. »Ik voorspelde het im-
mers wel?» zeide zij »bij den eersten blik, dien ik op hem
sloeg. De ondeugd ligt hem op het gelaat. Hebt gij ooit
te voren zulke schrikkelijke arglistige oogen, of zulk
eene fleemende stem gehoord? Nu ik er aan denk is
hij juist het portret van.....» Zij werd in hare rede
gestuit door de komst van MARTHA met een drankfleschje
in hare hand. Zoodra tante hetzelfde zag vatte zij het aan
om het te bekijken, en oogenblikkelijk ging de uit-
drukking van de hoogste verontwaardiging en van af-
schuw, welke op haar gelaat stond, over tot die van den
spijt en ergernis. »Het is toch tergend!» riep zij uit. —
»Wel dat is nu toch allerongerijmdst! — Waarachtig,

het is verdrietig! Maar het is alles door dat zij geen beter Engelsch spreken" en mij het fleschje toereikende, las ik er op:

ERGNIER ORCHARDT.

For to rob him with on the chest.

(Voor den Heer ORCHARDT om er zijne borst mede te wrijven.)

Dank zij den Doctor wolf met zijn wrijfdrankje, of het sterke gestel van mijn' oom, maar deze werd hersteld en bevindt zich thans beter dan ooit. Inmiddels zijn de groote militaire manoeuvres onder het oog van den Kroonprins begonnen. Het is inderdaad naar een' koninklijken maatstaf met soldaten spelen, alzoo er tot dat oogmerk omtrent 15000 man bijeenverzameld zijn, zeer tot ongemak van de stad en de dorpen, alwaar zij in kwartier lagen, en tot nog grooter ongemak voor henzelven in het kampement, alwaar ten gevolge der zware regens eene groote sterfte heeft geheerscht, als de uitwerking eener ziekte, welke van wege de Politie eene verbodswet tegen de pruimen heeft noodzakelijk gemaakt. Als een militair schouwspel genomen is het, wat de menigte der handelende personen aangaat, en de ruimte van de schouwplaats met deszelfs bekoorlijke ligging, allerfraaist. De eerste bepaling was dat het bij beurten om de acht jaren te *Coblentz* zoude plaats grijpen, maar ten gevolge van de groote onkosten, welke hetzelfde voor de schadevergoeding in eene bebouwde landstreek na zich sleepte, zeide men dat het niet weder gebeuren zoude, en evenwel heeft

de vertooning slechts weinig inboorlingen uitgelokt, behalve op den dag toen de Kroonprins er zelf was. Eenige reizigers uit ons land, een half dozijn Engelsche en Hanoveraansche officieren waren met ons de eenigste aanschouwers. Voor een' Romanschrijver, die in de gelegenheid mogt geraken van de bewegingen des oorlogs te beschrijven, was zulk eene proeve van onschatbare waarde geweest, alzoo de spiegelgevechten door het schoone van de landouw aanmerkelijk verfraaid werden. Wat mij aangaat, hoezeer ik tot den burgerlijken stand behoor, ik beschouwde even als een schaakspeler die manoeuvres met het grootste genoegen, en zocht derzelve gewigt te doorgronden, maar dat gelukte mij slecht, zoowel uithoofde van mijne onkunde in die wetenschap, als van de ongelijkheid van het terrein. De Kommandant en Chef was de Gouverneur der Rijn-provinciën — de oude Generaal VON BORSTELL, die zich behalve zijn' grooten naam als kavallerie-officier veel roem heeft verworven door het bewijs van zijn' zedelijken moed, gedurende den Bevrijdings-oorlog, toen hij weigerde de bevelen van den Generaal BLUCHER te gehoorzamen, om een Saksisch regiment te decimeren. Voor zulk een gedrag bestaat geene aardsche ridderorde: en derhalve met al de ordes prijkende, welke zijn Vaderland of liever zijn Koning weg te schenken heeft, kan de ervaren, dappere en menschlievende hoogbejaarde Generaal VON BORSTELL voor de luisterrijkste daad van zijn leven, slechts de kostbaarste en bestendigste der eerbewooningen van den Koning aller Koningen te gemoet zien.

Er zijn, zoo als men wel kon verwachten, verschei-

den ongelukken gebeurd onder de spiegelgevechten, en op den laatsten dag viel er nog een voor, waarmede zulke vertooningen meestal gepaard gaan. Alzoo er slechts halve ladingen veroorloofd worden, doen de soldaten, die wat levendig van geest zijn en een grooter rumoer wenschen te maken, gewoonlijk nog een weinig aarde of steentjes in den loop van hunne geweren. Het is niet onwaarschijnlijk, dat er somtijds eene minder onschuldige drijfveer onderloopt: dit zij zoo als het wil, toen wij naar huis wederkeerden, terwijl de overwinnaars van den dag hun *feu de joie* afvuurden, vonden wij aan de helling van een' heuvel een' armen soldaat onder een' boom zittende, met zijne uitgetrokkene huis naast hem, terwijl hem het bloed over den arm stroomde. Hij was een oogenblik te voren boven zijn' elleboog met een' steen in den arm geschoten, en bevond zich onder de behandeling des Heelmeesters van het regiment. Tante drong er terstond op aan, dat wij hem in ons rijtuig zouden medenemen, een voorstel, hetwelk de Chirurijn gretig en met dankbaarheid aannam, dewijl anders zijn patient nog twee of drie mijlen ver in eene gemeene kar zoude hebben moeten geschokt worden. Hij gaf daarom aan mijne tante nog eenige droppeltjes mede, ingeval de man flauw mogt worden, en ging toen naar anderen, die zijne dienst mogten noodig hebben: want wij zagen inderdaad langs den weg nog wel vier of vijf soldaten uitgeput van vermoeidheid, half dood nedergezezen.

Wij kwamen een weinig neerslagtig over het denkbeeld, dat deze voorbeelden van het lijden der menscheit alleen op het speeltooneel van de »Krijgsschool»

voorvielen, te *Coblenz* weder, en bragten den ongelukkigen naar het Hospitaal. »Ik hoop» zeide mijn oom, »dat de Koning van *Pruissen* de soldij van dien armen man zal verdubbelen: want indien er iets een' soldaat bedroeven kan, moet het zijn al de smart en het ongemak van eene wonde te lijden, zonder iets van derzelve eer te genieten.»

Misschien is het u nog niet bekend, dat *elk* Pruisisch onderdaan soldaat moet zijn; en dat er dus geene plaatsvervanging bij de militie geduld word. Eens op een' morgen, terwijl ik naar de stafmuzijk stond te luisteren, werd ik in vrij goed Engelsch aangesproken door een' der muzikanten, die mij vroeg, wat ik van hunne armee dacht. Hij was, verhaalde hij mij, een bakker geweest in *Oxfordstreet*, en had op het dringend verzoek van zijn' vader zijne bollen met de trommel, zijn broodkorf voor een geweer, en zijne broodjes voor *ratatouille* verwisseld, ten einde zijne twee jaren uit te dienen, en het verlies van zijne burgerlijke regten te voorkomen. Men weet voorbeelden van partikulieren, onder andere meen ik dat van den bekenden kleërenmaker *Stulz*, die hunne bezittingen buitenslands gerealiseerd hebbende, bij hunne wederkomst in *Pruissen* gearresteerd, en als deserteurs behandeld of naar het strafbataillon gezonden werden. De schoolmeesters zelve zijn niet vrijgesteld, en behooren met den vooruitgang van den geest tegelijk dien van hun korps te volgen. Als eene bijzondere vergunning is het hun geoorloofd niet langer dan zes weken gedrild te worden — hoe verschillende van de zesweeke zomervacantie der schoolmeesters bij ons! —

maar dan moeten zij ook in dien tijd volmaakt bekwaam zijn geworden. Welk een vervelende tijd moet dat niet voor die arme pedagogen zijn! Verbeeld u een stil arbeidenden schoolleeraar, met een door de gewoonte vooróver gebogen hoofd, ronden rug, hooge schouders, log daarheen loopende, plotselijk van zijn' lessenaar afgeroepen, om al zijne schoolsche hebbelijkheden af te leeren en geheel andere aan te nemen — zijn hoofd regtop te houden, zijn rug in te hollen, en in plaats van zijn' ouden gang, een bepaald aantal schreden per minuut af te stappen. Verbeeld u hem op schildwacht staande voor het winderige *Ehrenbreitstein*, of liever eene strafexercitie ondergaande voor het herkaauwen eener propositie van EUCLIDES, en links in plaats van rechtsomkeer makende! Waarlijk, het moet hem wel als een ware droom voorkomen, als een toeval van slaapwandelaarij, totdat hij van de bittere werkelijkheid overtuigd wordt, als hij zich zelve in plaats van in zijne dagelijksche *Chamberlook* in eene blaauwe Pruisische buis gestoken ziet met rooden kraag en opslagen, en van achteren in plaats van de golvende wijsgeerige lokken, den stijven soldatenstaart te dragen heeft.

Ik bid u, vergelijk met deze buitenlandsche schildery uwen gegraduateerden nabuur van *Oxford*, die zich zoo bitterlijk over de vervelende bezigheid van het drillen zijner jonge knapen in het Latijn en Grieksch plagt te beklagen. Het werk van een' schoolmeester in *Hampshire* moge eene genoegzame proefneming zijn van de Christelijke lijdzaamheid, maar wat is dezelve vergeleken bij de menigvuldige pligten van deze buitenlandsche schoolmeesters? Laat hij zich eens voor-

stellen met het luidruchtig kalfsvel en een paar stokken in de hand, alle dagen weer aan, het eene uur na het andere onder het eentoonig *Ha rikki dikki dou, dou, dou!* op de wallen van *Ehrenbreitstein* te moeten staan! Zelfs als een' eenvoudigen toehoorder begon mij het lastige tamboerswerk te vervelen.

Op de parade ontmoette ik den Kapitein, die mij vertelde, dat zijn regiment infanterie het bevel had gekregen, om weder naar deszelfs eigenlijke bestemming, Pruisisch *Polen* te marcheren. Misschien dat de krijgsmuziek cenigzins opwekkende was, althans de gedachte kwam bij mij op, om hetzelfde ten minste tot *Berlijn* toe te vergezellen. Den Kapitein stond mijn denkbeeld zeer goed aan, en alzoo mijn oom er geene zwaarigheid in ziet, zal het waarschijnlijk niet bij een' blooten inval blijven. Ik maak er althans zeer mijn werk van om een paard te koopen, ten einde niet meer te voet te reizen, dan mij aangenaam kan zijn. Dewijl de marschroute in kleine togten verdeeld is, zal mijn volgende waarschijnlijk gedagteekend zijn uit mijn kwartier; want ik wil u eene schets van mijne militaire wandeling toezenden.

Heden morgen drentelde ik, zoo als naar gewoonte met *MARKHAM* rond, en als een echt Engelschman, stelde ik hem bij het voorbijgaan van het logement voor om er in te gaan en de Nieuwspapieren eens in te zien. »Nieuwspapieren!» zeide hij: »gij zult er hier geene vinden dan de »*Rhein- und Moselzeitung*» en ik kan u wel vooraf eene korte schets van deszelfs inhoud opgeven. Vooreerst dan, dat de Koning in zijn welbehagen heeft goedgevonden, aan den tolontvanger

van de Rijnbrug, Heer BOMMEL, en aan een dozijn andere beambten de Adelaars-orde van de vierde klasse te schenken. — Dat de Heeren KESSEL en C^o. eene stoommachine van twee paarden kracht hebben vervaardigd, en dat de firma van RUNKEL en RÜBEN eene fabriek van beetwortelsuiker hebben opgericht. Van het buitenlandsche nieuws vindt gij een dozijn volzinnen over even zoo veel landen — ons eigen vaderland er onder, waarschijnlijk met het opschrift: »Ongeval in het rijke *Engeland*» een verhaal behelzende van een arm mensch te *Londen*, op straat gestorven. Wat de stedelijke ordonnantiën betreft, heeft de Burgemeester belast een nieuw paaltje in plaats van een oud op het St. Clemensplein op te rigten, en een' nieuwen zwen- gel aan de pomp nabij de hoofdwacht te laten maken. Een sentimenteel dichtstukje, een vertelseltje, en dergelijke bekendmakingen vullen het overige van het blad.» Inderdaad, bij het inkomen van de koffijkamer zag ik zulk een mager Nieuwsblad op de tafel liggen, als hij mij beschreven had. MARKHAM nam het op en doorliep hetzelfde. »Juist, daar zijn ze: de benoe- mingen tot de Adelaars-orde en de buitenlandsche be- rigten. Uit *Italië* geeft Professor GRAMPINI zijne mee- ning op over de oude geweesloten. Van *Spanje* niets, want de zaken loopen DON CARLOS tegen. Uit *Grieken- land*, dat de Koning OTTO een' Griekschen ambtenaar afgezet, en een' Duitschen in zijne plaats aangesteld heeft. Uit *Rusland*, dat de Baron van HOGGENHAUSEN met veel onderscheiding aan het Hof ontvangen is. Uit *Oostenrijk*, dat STRAUS een nieuwen wals heeft gecom- poneerd. Uit *Saksen*, de prijs van den wol, bene-

vens eene bekendmaking van een' kleinen vorst, die geene overzeesche bezittingen hebbende, bepaalt, dat alle ledigloopers, bedelaars en vagebonden van zijn gebied over zee zullen vervoerd worden. Uit *Engeland* — lieve hemel! — Is het wel mogelijk, dat de Engelschen een' naamgenoot van den onsterfelijken SHAKESPEARE in vodden en lompen bij de straat laten loopen? maar de dichter heeft immers zelf ergens gezegd: »Wat ligt er in een' naam?» — Men vindt in dit nummer geen sentimenteel dichtstukje, maar wel een romanesk voorval, hetgeen de overdrevene denkbeelden duidelijk bewijst, die men van den Engelschen rijkdom koestert. Wat dunkt u hier wel van? Eene Lady, wonende op *Euton-square, New-road*, verliest haar eenig kind, een klein meisje. De bedroefde moeder maakt het in de Nieuwspapieren bekend, en looft tot eene belooning voor dien, die het teregtbrengt, uit — hoe veel denkt gij wel? — niet meer dan 50,000 Pond. Sterl. 's jaars, eene kopermijn in *Cornwallis* en 200,000 Pond. Sterl. aan actiën op de O. I. Compagnie!»

»Is dat ernst?» vroeg ik. »Waarlijk, hier staat het in even zoo vele woorden. — Eindelijk zijn hier de bekendmakingen, waarvan er sommige zelfs karakteristiek zijn — bij voorbeeld, de Heer SIMON, een Notaris, looft 50 daalders uit op de ontdekking dergenen, die in den laatstverloopen nacht in zijn' tuin zijn ingebroken, en er zijn standbeeld van NAPOLEON hebben beschadigd: — en eene dame belooft eene belooning aan den vinder van eene bracelet, met de van haar in dezelve gewerkte letters M. J. — P. VON F. — R. J. D. — L. A. — C. DE G. — P. P. — A. VON N. — en J. S. M.»

Ik vergat u te verhalen, dat ik bij gelegenheid van een vorig bezoek aan dat logement, onzen reisgenoot, den Londenschen lediglooper aan de tafel vond zitten met een gezigt zoo smal als hij het van een kind slechts maken kon, zijnde door zijne eigene schuld een gevangene. Zijn paspoort als naar gewoonte te *Keulen* hebbende afgeleverd, verbeelde hij zich, dat het gedrukte bewijs van zijne plaats op de stoomboot iets was van dezelfde beteekenis, en ontdekte zijne dwaling niet voor dat hij te *Coblenz* aankwam. »En zoo zit ik nu hier met mijne voeten te stampen» zeide hij, »tot dat mijn paspoort van *Keulen* komt,» er bijvoegende: »alles wel bekeken, is er toch geene betere plaats in de wereld dan *Louven!*» Hij vertelde mij nog een later avontuur. Door eene dier onbegrijpelijke vergissingen, welke tusschen vreemdelingen van weërskanten plaats grijpen, geraakte hij onder eene partij jagers, die in het Nassausche bosch eene groote jagt hadden aangelegd. Hij voorzag zich van een' grooten hond, ik weet niet van welk ras, maar het mogt dan een brak of een bulhond zijn, het is zeker, dat de hond er niet op zijne plaats was. Men vergunde evenwel zijn' meester hem te houden, onder voorwaarde, dat de hond bij hem moest blijven, tot welk einde hij BANGO met een touw aan het knoopsgat van zijn' broekzak vastmaakte. Zoo stond hij nu aan het einde van eene laan gereed om op alle wild te schieten, dat dezelve mogt voorbijloopen. Een' tijdlang hoorde hij niets, maar eindelijk toch een geritsel van de bladeren, en schoot een dikke haas op. Weg stoof BANGO het haas achterna, en nam een' goeden lap laken van

de broek mede, latende den ontstelden jager in een' erger toestand achter dan STERNE, toen hij den stervenden ezel op een makaronnetje onthaalde: »Indien ik ooit weder schiet" zeide hij: »zal het buiten *Lonnen* zijn: dáár zijn kleënmakers en al bij de hand."

A propos van zulke landvermakelijkheden, het voorbeeld van MARKHAM en zijn' vriend heeft onder eenige der officieren van het garnizoen, het visschen in de mode gebragt. Onder de overigen vonden wij een' kapitein van de artillerie, die zijne eerste proeve nam, aan den oever van de *Moezel*: maar hij beklaagde zich bitter over de schuwheid of den geringen honger van de visschen, die in de laatste twee uren in het geheel niet hadden willen bijten, hoezeer hij, gelijk hij zich de moeite gaf van ons te toonen, door het ophalen van zijn snoer, al dien tijd met eene kunstvlieg gevischt had! De eenigste hinderpaal van dat vermaak bestaat in het vallen van groote steenen, niet uit de lucht, gelijk de dondersteenen, maar gesmeten door den eersten den besten straatjongen van *Coblentz*, die daar bij toeval voorbijkomt. Die onbeschoftheid ging zoo ver, dat de militaire visschers genoodzaakt waren posten uit te zetten, om die kwade jongens op te vangen. »Ik weet voor die boosaardigheid geene andere oorzaak te vinden" zeide MARKHAM »dan te vooronderstellen dat de gemeene lieden, omdat het een Engelsch vermaak is, hetzelfde met eene gelijke jaloezij aanzien, als wanneer de aanzienlijken van rang, van Prins PUCKLER MOSKAU af, tot ALOYSIUS SCHREIBER toe, tegen ons vaderland bezield zijn. Maar gij hebt mogelijk de schets, die de laatste van de Engelschen in *Baden* geeft, niet gezien. Ik heb zijne